

Arrest

nr. 211 884 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran (Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. In 1376 (Iraanse kalender, komt overeen met 1997/1998 in de Westerse kalender) huwde u met A.B. (...). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen. Uw echtgenoot smokkelde alcohol. Hij zat hiervoor een eerste keer in 1380 (2001/2002) een gevangenisstraf van zes maanden uit en een tweede keer werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar in 1390 (2011/2012). Hij werd toen opgesloten in de Evingevangenis en na een jaar vroeg uw echtgenoot u of u verlof voor hem kon aanvragen. Tien dagen voor de jaarwisseling van 1392, 20 of 21 esfand 1391 (10 of 11 maart 2013) ging u met de eigendomsakte van uw schoonbroer naar de Evingevangenis. Om die akte als borg te

kunnen indienen voor zijn verlof had u een handtekening nodig van een mullah die hier als rechter werkte. De mullah kwam u vragen wat u daar deed en u vertelde over de documenten die u nodig had voor het verlof van uw echtgenoot. De mullah vroeg u echter of u bereid was om een sigeh (een tijdelijk huwelijk) met hem aan te gaan zodat hij die documenten zou ondertekenen. U stelde dat u reeds getrouwd was en u vroeg hem of hij zelf de regels niet kende. U schold hem uit waarbij u zei dat u op het systeem spuwt en de hele ideologie die hem het recht geeft zoiets te zeggen. U was erg overstuur door deze gebeurtenis en stormde zijn kantoor uit. U was op weg naar buiten wanneer u een soldaat tegenkwam die u vastnam en zei dat u weer naar de mullah moest omdat hij nog niet klaar was met u. U ging noodgedwongen terug naar het kantoor van de mullah en die zei tegen u dat hij verwachtte dat wat hij tegen u gezegd had binnenskamers zou blijven. U zei echter dat u een klacht zou indienen voor dit hele gebeuren en u vertrok overstuur uit de Evingevangenis naar uw wagen op de parking. Op het moment dat u aan uw wagen was, werd u benaderd door één vrouw en twee mannen. De vrouw verzocht u om met hen mee te gaan. U vroeg hen waarom, maar u werd gedwongen in hun wagen te stappen. U werd geblinddoekt en de wagen begon te rijden. Wanneer de wagen opnieuw stopte en u diende uit te stappen, merkte u dat u op de binnenplaats van de Evingevangenis was. U werd drie dagen vastgehouden in een klein kamertje en na die drie dagen werd u naar een kamer gebracht waar een tafel stond waar u diende aan te gaan zitten. Er lag een blad papier op en een man die aanwezig was in de kamer zei tegen u dat u uw politieke activiteiten op dat blad diende te schrijven. U vernam later dat er in die drie dagen bij u thuis een huiszoeking had plaats gevonden waarbij de harde schijf van uw computer was meegenomen. Er werd u tijdens dat gehoor dan ook gevraagd wat er op uw computer stond. U zei dat u niet begreep waarom u daar was en toen zij zagen dat u niks opschreef werd u terug naar uw kamer gebracht. Het enige dat u op dat blad schreef was wat er op uw computer stond, namelijk enkele persoonlijke zaken. Diezelfde avond werd u overgebracht naar de kalanteria (politiebureau) achter het ziekenhuis van Shohadan, maar omdat daar geen vrouwelijke gevangenen worden vastgehouden, werd u overgebracht naar Khiabane Vozara waar er een speciaal bureau is voor vrouwen. U bleef hier een nacht en de volgende ochtend werd u naar het gerecht gebracht. U werd eerst naar het gerecht van Ershad gebracht, maar daar werd uw dossier niet aanvaard en stelde men dat u naar een Revolutionaire Rechtbank diende te gaan. U werd vervolgens naar een Revolutionaire Rechtbank gebracht. Uw zaak kwam voor en er werd u gevraagd waarom u daar was. U zei dat u dat niet wist. Hierop werd er voorgelezen van wat u beschuldigd werd: u had een geestelijk ambtenaar tijdens zijn dienst beledigd en door uw gedrag had u de geestelijke leider en zijn regering in vraag gesteld. De rechter oordeelde dat u schuldig was en dat u aangehouden diende te blijven. Er werd een borg gesteld van 400 miljoen toman. U werd direct overgebracht naar de vrouwengevangenis van Varamin. U bracht drie dagen door in een isoleercel en één dag op de algemene vleugel. Na de zitting bracht uw vader alles in orde om zijn eigen woning als borg te kunnen stellen waarop u werd vrijgelaten op 29 esfand 1391 (19 maart 2013). U was mentaal en fysiek uitgeput en na een maand ontving uw vader – omdat hij zijn woning borg had gesteld - een brief waarmee hij uw vonnis diende te gaan ophalen. U was veroordeeld tot 75 zweepslagen, een jaar gevangenisstraf en een boete van 20 miljoen toman. U meldde zich na twee à drie dagen aan bij het gerecht en u betaalde de boete en ontving de 75 zweepslagen, maar via een kennis van uw schoonbroer en tegen een betaling van 50 miljoen toman werd uw gevangenisstraf geseponeerd. Omwille van deze zaak had u het verlof van uw echtgenoot niet in orde gebracht. Hij belde u steeds op en begon u uit te schelden. Uw echtgenoot gebruikte ook drugs waardoor hij u ook 's nachts opbelde met vreemde verhalen en beschuldigingen. U hield dat een tijdje vol, maar besloot een aantal maanden later dan toch een scheiding aan te vragen. Wegens de omstandigheden – uw echtgenoot was veroordeeld en zat een gevangenisstraf uit - voldeed u aan de voorwaarden om een scheiding te kunnen aanvragen. Er vond een hoorzitting plaats waarbij u beiden aanwezig was. Door de rechter werd na 45 dagen beslist dat u kon scheiden op afstand, waardoor u kon tekenen in de plaats van uw echtgenoot. Ook buiten de hoorzitting, in de gang, bedreigde uw echtgenoot u dat hij u zou afmaken. Uw echtgenoot diende bezwaar in tegen de scheiding. Hij wou niet scheiden zolang hij in de gevangenis zat, waardoor de procedure aansleepte. In de zesde maand van 1392 (augustus/september 2013) kwam uw echtgenoot vrij. Op 25 azar 1392 (16 december 2013) mocht u daadwerkelijk uw echtscheidingsakte gaan ondertekenen. Bij de echtscheiding had uw ex-echtgenoot de voogdij gekregen over de twee zonen en uw dochter mocht bij u blijven. Een maand na de scheiding, in de elfde maand van 1392 (januari/februari 2014) kwam hij echter alle drie de kinderen opeisen, waarop ze bij hem gingen wonen. U diende hier klacht tegen in bij de politie en de zaak werd overgemaakt aan de familierechtbank. De rechtbank oordeelde dat de jongens bij hun vader dienden te blijven en dat uw dochter terug bij u mocht komen. U zocht uw zonen stiekem op tijdens de schooluren nadat de directeur dat had toegelaten omdat ze verwaarloosd werden door uw ex-echtgenoot. Uw ex-echtgenoot kwam hier echter achter en begon u lastig te vallen en te bedreigen. Hij zei dat hij zoutzuur in uw gezicht zou gooien. U ging een eerste keer naar de politie, maar zij zeiden tegen u dat hij nog niets gedaan had en dat als hij iets deed, u hen kon bellen en dat zij zouden

ingrijpen. U diende een tweede keer klacht tegen hem een maand voor de jaarwisseling van 1393, in de maand esfand (februari/maart 2014). Hierop diende hij een verklaring op eer te ondertekenen waarin hij verklaarde u niet meer lastig te vallen. Hij bleef u echter lastig vallen, maar u diende geen klacht meer in. Zo'n zes maanden voor uw vertrek uit Iran op 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) verkocht u uw appartement om geld te verzamelen om Iran te kunnen verlaten omdat u zich nergens veilig voelde. Op een gegeven moment ging uw ex-echtgenoot achter uw dossier aan en kwam hij te weten dat u nog een jaar celstraf diende uit te zitten. Uw ex-echtgenoot werd echter in shahrivar 1394 (augustus/september 2015) opnieuw gearresteerd waardoor de kinderen opnieuw aan u werden toevertrouwd. U weet niet hoe uw ex-echtgenoot dit deed, maar ongeveer een maand voor uw vertrek uit Iran op 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) kreeg u een oproepingsbrief waarin werd vermeld dat u zich binnen de dertig dagen diende aan te melden om die gevangenisstraf alsnog uit te zitten. Op 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) verliet u Iran en reisde u illegaal via de Turkije met de boot naar Griekenland. Op 18 januari 2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming diende u volgende documenten in: een kopie van uw paspoort geldig van 14/05/2010 tot en met 14/05/2015; een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw cart-e-melli (identiteitskaart); een kopie van uw rijbewijs; een attest betreffende de opsluiting van A.B. (...) van 09.08.1390 (31 oktober 2011) tot 21.07.1392 (13 oktober 2013) voor de aankoop, leveren en bewaren van alcoholische dranken; een kopie van een uitspraak van het Hof van Cassatie afdeling 22, d.d. 27.08.1392 (18 oktober 2013) aangaande uw echtscheidingsprocedure waaruit blijkt dat een deel van de uitspraak van het Hof van Beroep aangaande uw recht tot scheiden moet herzien worden voor wat betreft de bepalingen inzake de financiële compensaties die u zou genieten; een kopie van uw echtscheidingsboekje, d.d. 25.09.1392 (16.12.1392); een kopie van een verslag van het vredegerecht waarin A.B. (...) u belooft niet meer lastig te vallen, d.d. 24.10.1392 (14/01/2014); een kopie van uw vonnis door de Revolutionaire Rechterbank afdeling 33 Teheran voor het beledigen van de geestelijke gemeenschap, d.d. 28.01.1392 (17 april 2013); een kopie van een aanmaningsbrief d.d. 26.06.1394 (17/09/2015) waarin u wordt gevraagd om u zich op 5.07.1394 (26 oktober 2015) dient aan te melden bij de rechtbank voor het uitvoeren van een uitgesproken vonnis; een kopie van de eigendomsakte van A.N. (...) uit het Documenten- en pandenregister; en een kopie van een brief van het Documenten- en pandenregister van de regio Sjemiraan betreffende een beslag op het pand A.N. (...), d.d. 19.12.1391 (9 maart 2013).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u omwille van het verleden met uw echtgenoot u een vrouwelijke tolk en medewerker wenst. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een vrouwelijke tolk en medewerker toegekend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat uw verzoek tot internationale bescherming wordt geweigerd.

U verklaarde dat u Iran op 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) heeft verlaten omwille van aanhoudende bedreigingen die u ontving van uw ex-echtgenoot en dat u werd opgeroepen om een gevangenisstraf uit te zitten nadat u in esfand 1391 (februari/maart 2013) gearresteerd en later veroordeeld was tot een gevangenisstraf van één jaar voor het beledigen van een geestelijke ambtenaar.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken – wanneer u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht – niet het minste gewag maakte van uw eigen arrestatie en veroordeling voor het beledigen van een geestelijke ambtenaar (CGVS-vragenlijst ingevuld door DVZ). U bracht dit pas ter sprake tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p. 11-13). U stelde dit niet vermeld te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er te weinig tijd was (CGVS I, p. 16). Er werd u echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd of u reeds gearresteerd of veroordeeld was en u antwoordde op beide vragen negatief (CGVS-vragenlijst ingevuld door DVZ, vraag 1 en 2). U stelde dat u er niet helemaal bij was en dat het enige dat u op dat moment kon bedenken de problemen met uw echtgenoot waren (CGVS I, p. 16). Gelet op het feit dat uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat het ontvangen van een oproepingsbrief – ongeveer een maand voor uw vertrek op 20 mehr 1394 (12 oktober 2016) (CGVS III, p. 18) – om deze gevangenisstraf uit te voeren uw directe

aanleiding was om Iran te verlaten (CGVS I, p. 13), overtuigen deze verklaringen geenszins. Dat u dit dan ook pas aanbracht tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten blijkt uit de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal en de door u ingediende documenten ter staving van uw relaas. Zo verklaarde u ongeveer op 20 of 21 esfand 1391 (10 of 11 maart 2013) gearresteerd te zijn als gevolg voor het beledigen van een geestelijke ambtenaar. U stelde zo'n zeven à acht dagen te zijn opgesloten geweest – waarbij u na vier dagen voorkwam en veroordeeld werd en er een borg werd bepaald (CGVS I, p. 12) -, alvorens uw vader de volledige borgstelling had geregeld en u opnieuw in vrijheid werd gesteld op 29 esfand 1391 (19 maart 2013) (CGVS III, p. 3-4). Ter staving hiervan diende u de eigendomsakte van de woning van uw vader in die als borg werd gebruikt alsook een brief van het Documenten en pandenregister die dit arrest in functie van een borgstelling op zijn woning bevestigde. In beide documenten wordt echter gesteld dat reeds op 15.12.1391 (5 maart 2013) er een arrest op de woning werd gevelde zodat deze al borg kon dienen. Geconfronteerd met het feit dat de borg op de woning een aantal dagen voor uw arrestatie plaatsvond, verklaarde u aanvankelijk dat uw vader de documenten op de vijftiende had gekregen en dat hij deze dan naar de directeur van de gevangenis moest brengen waar dit dan nog bevestigd moest worden en dat hij u dan pas kon vrij krijgen. Nogmaals geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid stelde u dan dat u niet wist welke dag het precies was, maar dat het in de maand esfand (februari/maart) was en dat het in totaal tien dagen had geduurd (CGVS II, p. 4-5). U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wat betreft uw scheidingsaanvraag, dat u deze een tijdje na uw veroordeling aanvroeg (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan dat u op 12 esfand 1391 (2 maart 2013) een aanvraag tot scheiding indiende (CGVS II, p. 24), om tijdens uw derde persoonlijk onderhoud te stellen dat u dit 12 of 13 esfand 1392 (3 of 4 maart 2014) moet geweest zijn, na uw arrestatie (CGVS III, p. 5). Uit het Cassatievonnis dat werd uitgesproken betreffende uw scheiding – waarvan u trouwens verkeerdelijk aangaf tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat dit om een vonnis van uw man ging (CGVS I, p. 10) -, staat echter dat u op 22.12.1391 (12 maart 2013) een scheidingsaanvraag indiende. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u aanvankelijk bij dat u uw scheiding een jaar na uw arrestatie had aangevraagd, omdat meteen bij te stellen dat u dat vlak na uw hoorzitting had gedaan, maar dat u niet meer wist op welke datum dat was. U verklaarde dan uiteindelijk dat u zeker was dat er een aantal maanden zat tussen de uitvoering van uw vonnis – zijnde zweepslagen en een geldboete ten gevolge van uw veroordeling – en uw scheidingsaanvraag. (CGVS III, p. 5-7). Geconfronteerd met de data uit uw documenten waaruit blijkt dat zowel uw arrestatie en veroordeling, als uw scheidingsaanvraag in de maand van esfand 1391 (februari/maart 2013) plaatsvonden, stelde u dan uiteindelijk dat wat in de documenten staat juist is (CGVS III, p. 7). Uw verklaringen voor de voorgelegde tegenstrijdigheden zijn dan ook geenszins voldoende, maar ondermijnen integendeel uw gehele asielrelaas. Gelet op het feit dat voorgaande vaststellingen kernelementen van uw asielrelaas betreffen, is het dan ook ongeloofwaardig dat u deze gebeurtenissen niet juist kan situeren.

In dat zelfde vonnis betreffende uw scheiding, dient eveneens vastgesteld te worden dat u, in tegenspraak met wat u voor het Commissariaat-generaal verklaarde (CGVS III, p. 9), hierin zelf verklaarde gearresteerd en veroordeeld te zijn omwille van bezit van alcoholische dranken. Geconfronteerd hiermee, ontkende u dit meerdere keren en zei dat dit een vergissing moest zijn (CGVS III, p. 10). Het louter ontkennen doet evenwel geen afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien wordt ook in de conclusie van datzelfde vonnis in cassatieberoep opnieuw verwezen naar uw bekentenis zelf veroordeeld te zijn geweest voor het bezit van alcoholische dranken. Ook wat betreft de oproepingsbrief die u indiende en waarin u werd gevraagd u aan te melden voor de uitvoering van uw straf – en die tevens de directe aanleiding was om Iran te verlaten –, dient opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden zijn vast te stellen tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal en de inhoud van het document. Zo verklaarde u meerdere keren dat u Iran verliet op 20 aban (achtste maand) 1394 (11 november 2015) (CGVS I, p. 10 / CGVS III, p. 4, 13). U stelde dan ook dat u deze oproepingsbrief een maand voor uw vertrek had ontvangen, dat er in deze brief geen datum stond, maar dat u dertig dagen de tijd had om u aan te melden vanaf de datum van de brief, dus – naar eigen zeggen - voor 30 aban 1394 (21 november 2015) (CGVS III, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat er in deze brief helemaal geen sprake is van dertig dagen, maar dat hierin wel wordt gezegd dat u zich op 05.07.1394 (27 september 2015) diende aan te melden, repliceerde u dat u deze brief dan ook in de zesde maand had gekregen en dat u zich op het einde van de maand aban (achtste maand) diende aan te melden. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat wat u zegt niet mogelijk was, namelijk dat indien u de aanmaningsbrief in de zesde maand ontvangen zou hebben, dat dertig dagen later dan in de zevende maand is en niet in de achtste zoals u stelde, verklaarde u plots dat u zich vergist had en dat u een maand eerder op 20 mehr 1394 (12 oktober 1394) was vertrokken uit Iran (CGVS III, p. 18-

19). Gevraagd dan waar u die dertig dagen vandaan haalde, gelet dat er een datum stond in de brief waarop u zich diende aan te melden, stelde u dit gehoord te hebben van de postbode (CGVS III, p. 19). Gelet op het feit dat u aangaf de oproepingsbrief gelezen te hebben (CGVS III, p. 19), zijn uw verklaringen voor voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid geenszins afdoende.

Verder dient gewezen te worden op enkele merkwaardigheden en incoherenties die uw geloofwaardigheid verder aantasten. Zo verklaarde u dat na uw arrestatie in esfand 1391 (februari/maart 2013) eerst drie dagen in de Evingevangenis had doorgebracht, alvorens een nacht te hebben verbleven in een politiekantoor in Khiabane Vozara. U werd de volgende ochtend naar de rechtbank gebracht, alwaar u veroordeeld werd (CGVS I, p. 12). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u er een borg werd gesteld van 500 miljoen waarna u naar de vrouwegevangenis van Varamin werd gebracht waar u eerst drie nachten in een isoleercel doorbracht om dan drie dagen in een gewone afdeling te verblijven (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de borg 400 miljoen bedroeg en dat u in Varamin drie dagen in een isoleercel had doorgebracht en dat u daarna enkel een dag, zonder te blijven overnachten, op een gewone afdeling verbleef (CGVS II, p. 18). Geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheden, stelde u wat betreft de borg dat het wel degelijk om 400 miljoen ging en dat er wat betreft uw verblijf in de gevangenis van Varamin een misverstand was of dat u het niet goed verteld had (CGVS II, p. 18-19). Het louter ontkennen van eerstgenoemde doet evenwel geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheden.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt ertoe dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten.

Wat betreft de problemen met uw echtgenoot dient er vooreerst gewezen worden op uw verklaringen dat u een scheiding indiende nadat u problemen kreeg met uw echtgenoot omdat u er ten gevolge van uw problemen met de Iraanse autoriteiten (uw arrestatie en opsluiting) niet in slaagde zijn verlof aan te vragen. Als gevolg hiervan belde hij u op met vreemde verhalen en beschuldigingen (CGVS I, p. 12 /CGVS II, p. 23). Gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw arrestatie en veroordeling, dienen er bijgevolg ook ernstige vraagtekens gesteld te worden bij de door u beweerde daaropvolgende problemen met uw ex-echtgenoot.

Verder dienen ook hier ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld te worden tussen uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreffende uw ex-echtgenoot. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij u reeds in de rechtszaal bij de hoorzitting tijdens jullie echtscheidingsprocedure bedreigde met het gooien van zuur in uw gezicht (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 5).Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat aanvankelijk ook (CGVS I, p. 13), maar wanneer u later in datzelfde gehoor de vraag werd gesteld wanneer hij u de eerste keer met dat zoutzuur bedreigde, verklaarde u echter dat dit de eerste keer aan de schoolpoort gebeurde na de scheiding (CGVS I, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat hij dit deed bij elke gelegenheid. (CGVS I, p. 17). Er dient echter vastgesteld dat u bij uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw verwees naar die gebeurtenis aan de school als de eerste keer dat hij daarmee dreigde, om dan even later opnieuw te verwijzen naar de rechtbank als de eerste keer dat hij daarmee dreigde (CGVS II, p. 31).

Bovendien stelde u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in totaal drie keer een klacht tegen hem indiende (CGVS I, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een eerste maal klacht indiende tijdens de hoorzitting van uw scheidingsprocedure, maar dat er tot nu toe nog niets gebeurt was en zij geen reden hadden om in actie te komen. U diende een eerste keer effectief klacht in naar aanleiding van die bedreiging aan de schoolpoort en stelde dat het document dat u indiende en waarin uw man op eer verklaarde u met rust te laten over deze klacht ging. Gevraagd of u nog andere klachten had ingediend, stelde u dat u nog een keer naar de politie was gegaan voor ingeslagen ruiten, maar de agenten namen dat niet serieus en u diende uiteindelijk geen officiële klacht in (CGVS II, p. 31-32). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dan dat u twee keer klacht had ingediend. U diende een eerste keer een klacht in naar aanleiding van die bedreiging aan de schoolpoort, maar de agenten zeiden tegen u dat uw ex-echtgenoot nog niets gedaan had en dat u hen kon contacteren indien hij effectief iets onderneemt. U diende een tweede klacht in naar aanleiding van een ruzie en u verklaarde dan dat het voornoemde document (de verklaring op eer) over deze klacht ging. Hierna diende u geen klacht meer in (CGVS III, p. 14-15). Ook wat betreft wanneer uw ex-echtgenoot opnieuw gearresteerd werd, gaf u tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u dat uw ex-echtgenoot voor uw vertrek uit Iran opnieuw gearresteerd werd. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u dat wanneer u de oproepingsbrief die de aanleiding vormde om Iran te verlaten kreeg, uw ex-echtgenoot ongeveer sinds zeven dagen in voorhechtenis zat (CGVS I, p. 13-14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u aanvankelijk dat hij opnieuw gearresteerd werd in mehr of aban 1394 (september/oktober/november 2015) (CGVS II, p. 3), om later te stellen dat hij een laatste keer gearresteerd werd in de maand khordad 1394 (mei/juni 2015). Even later in hetzelfde persoonlijk onderhoud stelde u dan dat hij vlak na de jaarwisseling van 1394 werd gearresteerd (CGVS

II, p. 30). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dan aanvankelijk dat uw ex-echtgenoot gearresteerd werd een à twee maanden voor uw vertrek, begin shahrivar 1394 (augustus/september 2015) (CGVS III, p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen uit uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij net na de jaarwisseling van 1394 was gearresteerd, antwoordde u dat u toch 1394 had gezegd. Gevraagd of u dan wist of uw kinderen twee maanden of acht maanden voor uw vertrek uit Iran bij u hadden gewoond, stelde u dat dit twee maanden was en dat hij niet net na de jaarwisseling werd gearresteerd. U stelde dat dit allemaal niet zo lang geduurd had en dat u alle data door elkaar haalde (CGVS III, p. 16-17). Het louter blijven aanpassen van uw verklaringen, is geenzins afdoende om voornoemde duidelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat een verzoeker tot internationale bescherming cruciale elementen uit zijn asielrelaas kan plaatsen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt er eveneens toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw beweerde problemen met uw echtgenoot na uw echtscheiding.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch uw echtscheiding staan hier immers niet ter discussie. Ook dat uw ex-echtgenoot gevangen zat van 09.08.1390 (31 november 2011) tot 21.07.1392 (13 oktober 2013) wordt hier niet betwist. Wat betreft uw documenten aangaande de door uw beweerde gerechtelijke problemen ten gevolge van het beledigen van een geestelijke ambtenaar, dient opgemerkt te worden dat de documenten in verband met de borgstelling en de aanmaningsbrief reeds hierboven werd besproken. Wat betreft deze documenten, alsook uw vonnis van de Revolutionaire Rechtbank afdeling 33 en de klacht tegen uw echtgenoot dient opgemerkt te worden dat aan door de verzoeker tot internationale bescherming bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier evenwel niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster omschrijft het aangevoerde middel als volgt:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

2.2. Verzoekster gaat vervolgens in op haar vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In dit kader herhaalt zij de aangevoerde feiten en vrees. Vervolgens stelt zij het oneens te zijn met de appreciatie door het CGVS en is zij formeel dat haar verklaringen weldegelijk oprecht zijn en in combinatie met de neergelegde documenten moeten volstaan om minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoekster benadrukt dat zij doorheen haar verzoek om internationale bescherming meermaals aanhaalde dat zij (net als haar zoon) als gevolg van stress kampt met psychische moeilijkheden en geheugenproblemen. In de bestreden beslissing wordt dit niet vermeld en wordt hiermee geen rekening gehouden. De ondervrager bij het CGVS had kunnen ondervinden dat verzoekster emotioneel werd wanneer zij sprak over haar ervaringen in Iran. De traumatische verklaringen die zij onderging kunnen een verklaring bieden voor de gedane vaststellingen. Het is volgens verzoekster algemeen geweten dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en een vertekende beleving van de werkelijkheid. De combinatie van al deze factoren "tezamen met het feit dat misverstanden met de tolk tijdens de onderhouds niet zijn uitgesloten", kan een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoeksters antwoorden op de vragen naar exacte data van gebeurtenissen gebrekkig overkomen.

Niet alleen hield het CGVS ten onrechte geen rekening met verzoeksters psychische problemen, doch tevens werd geen rekening gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en verzoeksters onderhouds bij het CGVS. Verzoeksters tijdsbesef is ingevolge de stress en de psychische moeilijkheden niet vergelijkbaar met dit van een mentaal gezond persoon. Door haar opeenvolgende traumatische ervaringen slaagde zij er niet in om de gebeurtenissen chronologisch en

op een tijdslijn te kaderen. Verzoeker stelt dat de aangevoerde feiten op haar een grote impact hadden en haar tijdsbesef hebben aangetast. Uit de opeenvolgende onderhouds blijkt volgens haar dat zij vaak moeite had om zich te focussen op de vraag. In haar persoonlijke beleving schakelt zij onbewust over van de ene gebeurtenis op de andere. Verzoekster verwijt het CGVS nogmaals dat met haar psychische problemen geen rekening werd gehouden.

Verzoekster betoogt voorts weldegelijk een plausibele uitleg te hebben gegeven voor het gegeven dat zij haar arrestatie door de autoriteiten bij de DVZ niet vermeldde. In deze wijst zij op haar verklaringen bij het CGVS.

Verzoekster geeft aan in behandeling te zijn bij een psychiater en stelt hiervan *“ten gepasten tijde”* de nodige bewijzen te zullen voorleggen.

2.3. Verzoekster gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In deze wijst zij andermaal op de aangevoerde feiten en de neergelegde documenten en stelt zij voldoende te hebben kunnen aantonen dat haar leven in gevaar is in Iran.

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingen status of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 5 september 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Het gaat om een verslag van een psychologe en een arts. Verzoekster wilt hiermee aantonen dat zij in België wordt behandeld voor haar psychische problemen ingevolge het in Iran opgelopen trauma en dat zij medicatie neemt. Volgens verzoekster staan haar medische symptomen in causaal verband met de incoherenties in haar opeenvolgende verklaringen bij het CGVS.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u omwille van het verleden met uw echtgenoot u een vrouwelijke tolk en medewerker wenst. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een vrouwelijke tolk en medewerker toegekend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

4.3. Verzoekster vestigt in het onderhavige verzoekschrift uitgebreid de aandacht op haar psychische problemen. Zij poneert dat zij ingevolge deze problemen met geheugenproblemen kampt(e) en niet bij machte was en is om gebeurtenissen correct en chronologisch te situeren in de tijd. Verzoekster kan echter hoegenaamd niet worden gevolgd in het betoog dat dit een verklaring zou bieden voor de gedane vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster, hoewel zij haar hele betoog dienaangaande in het verzoekschrift tracht op te hangen aan geheugenproblemen en cognitieve problemen, geen documenten bijbrengt waaruit zulke problemen blijken. Het attest dat zij, benevens een document dat eenvoudigweg haar medicatie vermeld, ter staving van haar betoog neerlegt door middel van een aanvullende nota maakt, nog daargelaten dat niet blijkt dat dit zou zijn opgesteld door een psychiater en blijkens het gestelde in de aanvullende nota is opgesteld door een psycholoog, immers nergens enige melding van dergelijke symptomen in hoofde van verzoekster. In het attest wordt slechts melding gemaakt van het gegeven dat verzoekster kampt met angst, slapeloosheid, onzekerheid, nervositeit, vermoeidheid, concentratieproblemen en nachtmerries. Nergens wordt gesteld dat zij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie. Verder blijkt niet uit het attest sedert wanneer verzoekster wordt opgevolgd, noch op hoeveel consultaties de bevindingen in het attest zijn gestoeld. Voorts wordt nergens in het attest aangegeven dat verzoekster ten gevolge haar psychische problemen niet bij machte was of mocht worden geacht om haar gehoren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen. Evenmin wordt in het attest aangegeven of aangetoond dat, laat staan in welke mate of op welke wijze, de hierin vermelde symptomen verzoeker er in het kader van deze gehoren van zouden (kunnen) hebben weerhouden om gedegen verklaringen af te leggen. Verzoekster geeft dienaangaande evenmin enige duiding. Zij toont niet aan de hand van concrete argumenten en elementen aan dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin preciseert zij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verzoekster kan in deze bezwaarlijk volstaan met de algemene bewering dat haar psychische problemen een afdoende verklaring bieden voor alle incoherenties in haar verklaringen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster nooit enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van haar respectieve gehoren bij de DVZ en bij het CGVS. Ook haar advocaat, die haar bijstond tijdens haar drie gehoren bij het CGVS, formuleerde zulk bezwaar niet. Geen van beide maakte spontaan en bij aanvang van de verschillende gehoren melding van de vermeende geheugenproblemen of het beweerd onvermogen in hoofde van verzoekster om gedegen verklaringen af te leggen. Indien zij werkelijk kampte met dermate ernstige psychische problemen, waaronder geheugenproblemen, dat dit van haar niet mocht worden verwacht, mocht nochtans worden verwacht dat zij dit spontaan en van bij de aanvang van haar procedure en de verschillende gehoren zou hebben aangegeven. Eveneens mocht in dit geval worden verwacht dat zij dit eerder zou hebben gestaafd aan de hand van de nodige medische attesten. Verzoekster vertoeft immers reeds jarenlang in België. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen van de betreffende gehoren bij de DVZ en bij het CGVS dat deze gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit in hoofde van verzoekster geen noemenswaardige problemen worden afgeleid.

Dient eveneens te worden opgemerkt dat, indien verzoekster zich, al dan niet omwille van haar verklaarde psychische problemen, bepaalde elementen niet kon herinneren of deze elementen niet terdege kon situeren in de tijd, zij dit zowel bij het CGVS als bij de DVZ steeds had kunnen en moeten aangeven wanneer naar deze elementen werd gevraagd. Bij beide instanties werd verzoekster immers gewezen op de op haar rustende medewerkingsplicht en op het belang van het afleggen van juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen. In zoverre verzoekster dit niet deed en antwoordde op de aan haar gestelde vragen, is het niet ernstig van haar om *post factum* en na confrontatie met de omtrent deze antwoorden gedane vaststellingen plots voor te houden dat zij het antwoord op deze vragen eigenlijk niet wist en eerder derhalve zomaar iets zou hebben verklaard.

Voor zover verzoekster nog zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten, met name het hierboven besproken attest en het document omtrent haar medicatie, zouden volstaan om aan te tonen dat zij in het verleden zou zijn vervolgd, dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een

nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

4.4. Verzoekster stipt in het verzoekschrift daarnaast terloops aan dat *“misverstanden met de tolk tijdens de onderhouds niet zijn uitgesloten”*. Met dergelijke louter hypothetische, algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering kan verzoekster echter op generlei wijze afbreuk doen aan de concrete, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4.5. Het tijdsverloop sedert de feiten kan deze vaststellingen evenmin verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

4.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van zowel haar autoriteiten als haar ex-echtgenoot.

Omtrent deze aangevoerde vrees, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken – wanneer u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht – niet het minste gewag maakte van uw eigen arrestatie en veroordeling voor het beledigen van een geestelijke ambtenaar (CGVS-vragenlijst ingevuld door DVZ). U bracht dit pas ter sprake tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p. 11-13). U stelde dit niet vermeld te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er te weinig tijd was (CGVS I, p. 16). Er werd u echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd of u reeds gearresteerd of veroordeeld was en u antwoordde op beide vragen negatief (CGVS-vragenlijst ingevuld door DVZ, vraag 1 en 2). U stelde dat u er niet helemaal bij was en dat het enige dat u op dat moment kon bedenken de problemen met uw echtgenoot waren (CGVS I, p. 16). Gelet op het feit dat uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat het ontvangen van een oproepingsbrief – ongeveer een maand voor uw vertrek op 20 mehr 1394 (12 oktober 2016) (CGVS III, p. 18) – om deze gevangenisstraf uit te voeren uw directe aanleiding was om Iran te verlaten (CGVS I, p. 13), overtuigen deze verklaringen geenszins. Dat u dit dan ook pas aanbracht tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de verklaring die zij reeds bij het CGVS trachtte te bieden voor de voormelde, kennelijke omissie in haar gezegden bij de DVZ, doet zij aan de omtrent deze verklaring gedane vaststellingen immers hoegenaamd geen afbreuk. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat

verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als haar arrestatie en veroordeling hierin niet zou hebben vermeld. Bovendien liet zij deze niet enkel onvermeld doch ontkende zij uitdrukkelijk slachtoffer te zijn geworden van zulke feiten. Dit laat niet toe aan deze arrestatie en veroordeling enig geloof te hechten.

Verzoekster laat de veelheid aan motieven op basis waarvan in de bestreden beslissing wordt besloten dat gelet op haar verklaringen en de neergelegde documenten niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en haar ex-echtgenoot voor het overige volledig ongemoeid. Deze motieven, zoals hoger integraal geciteerd, vinden stuk voor stuk steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze motieven niet dienstig aanvecht of weerlegt, blijven zij onverminderd gelden en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees om te worden geviséerd of vervolgd door haar autoriteiten of haar ex-echtgenoot.

4.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet de subsidiaire beschermingsstatus aan haar worden ontzegd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT